

MIRABILIA DEI: PODIVUHODNÉ BOŽÍ SKUTKY

Děkujeme moc všem, kteří (nebo lépe řečeno „které“) se nám ozvali. Jak uvidíte, půjde o velké „malé“ věci, kterých ve svém životě jistě zakoušíme celou řadu. A záleží mnohdy jen na našem pohledu, jestli v nich Boží dar dokážeme rozpoznat. Děkujeme, že jste toto často velmi intimní sdílení svěřili i nám!

1) Jestliže jsem se měla zamyslet nad uplynulým rokem a žasnout nad všemi podivuhodnými skutky, které Bůh v mém životě vykonal, tak to bylo především toto: dostala jsem se i přes nemálo překážek do Londýna na svatbu naší dcery.

Jana Legová st.

2) 7. 11. byl silný mrazík. Odpoledne jsem jela autem do Manětína na hřbitov uklidit z hrobů sklenice a zmrzlé květiny. Bylo to asi osm nebo devět sklenic, nosila jsem to do auta postupně. U hřbitova ale bylo hodně aut a ještě tam překážel kontejner. Couvat jsem se bála, byly tam nově dané kolíky, potom tam bagrovali. Rozhodla jsem se, že pojedou dopředu, ale najednou přijelo další auto a předjelo mě. Řekla jsem: Pane Bože, jak se odtud dostanu. Najednou se objevila paní s psíkem, volala jsem na ni, že bych potřebovala poradit, jak to udělat. Byla ochotná a hned mi radila: točte, točte, teď couvejte, ještě, ještě couvejte, dobrý, dobrý a už jsem mohla odjet. Byla jsem moc ráda, že to takhle dopadlo. Tu paní mi tam poslal sám Pán Bůh.

M. Beránková, Vladměřice

3) V minulém roce jsem zažila radost, když jsem se s dcerou vypravila do plzeňského divadla na muzikál Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť. Moc se nám to líbilo, je to veselé i poučné, pěkné melodie, klidně bych na to šla znovu.

Hana Laubrová

4) Naše chvály, nás obou manželů, z přelomu roku: „mirabilia Dei“:

- za změnu v naší farnosti, ačkoliv to nejprve bylo zarážející a ačkoliv jsme „přišli o krašovický kostel“, ale pořádně se rozčeřily ty stojaté vody a zakonzervovaný stav, který - připadalo mi - i odolával působení biskupa Holuba. Už Otec Holík svými kázáními a různými způsoby projevení osobní blízkosti, když do toho ještě vpadl covid, byl pro nás velkým přínosem, a pak obláti, kteří k těm rozčeřeným vodám přidali ještě pořádné zvíření a neustali v časté komunikaci a dalších „impulsech“. V téhle tak stísnující době nás Bůh tímto opravdu prozíravě a štědře obdaroval.

- za to, že manžel „náhodou“ potkal začátkem roku kamaráda z mládí, po 40 letech, a oba o sobě zjistili, že během života došli k víře a kamarád k terciářům, o kterých jsme čtvrt roku předtím zvažovali, a manžel byl zatažen k terciářům, kde potkal přátelské a lidsky a duchovně hluboké vrstevníky, z čehož má celý rok velkou radost

- za to, že naše občasné výlety na nedělní mši k mnichům do Nového Dvora nám loni přinášely další „hlubiny“, že jsme u nich v prodejně objevovali knihy jakoby připravené pro nás a vždycky nás to úžasně pozvedlo

- za to, že do Nového Dvora s námi v létě jela i moje dcera, která má k víře trochu odstup a k církvi i kritiku, protože to, co tam mohla jen mlčky pozorovat, jí muselo hodně do budoucna dát

- za to, že do Nového Dvora k mnichům se mnou nečekaně souhlasil jet můj druhý syn, který tak vlastně byl po skoro 20 letech pořádně na mši a který jako osamělý ale bystrý introvert a povaha, která má smysl pro vysoké cíle a umí „hořet“, mohl pozorovat taky mladé muže s tím, co oni vyzařují a jak vypovídají o tom, čemu se odevzdali a k čemu směřují. Tenhle dar synovy návštěvy u mnichů, o které jsem dlouho snila, jsem dlouho rozdýchávala.

- za to, že okolnosti loňského roku nás mnohem víc přivedly k tichu, ztišení, tomu v našem věku tak vítaném „zajetí na hlubinu“, pak k nutnosti přijmout to nepříznivé nebo těžké a o to víc se odevzdávat do Božích rukou a o to víc důvěřovat. Do toho patří asi i to, že jsme často na konci dne říkali „opět další den bez viru“, ráno po přečtení zpráv „Bože bud's námi i dneska“, a po setkáních s návštěvami nebo nákupech „Bože děkujeme žes nás opět chránil“. (Snad to nejsou sobecké řeči, ale taková byla a je realita). Toho děkování a důvěřování bylo prostě v tom roce násobně víc.

- za to, že nám a mnoha lidem podle jejich sdělování v průběhu roku virus ukázal, že nemáme vše ve svých rukou a jak důležité je být spolu - i doma se svými, i na dálku s blízkými, i obecně s lidmi svou účastí a případnou pomocí. Asi už jsme to potřebovali.

Manželé Sýkorovi